יא. וְלָךְ נֶאֱמַן בְּיוֹם זְוָעָה וָקֶרֶץ;
זֶה יוֹם שְׁאֵרַיִךְ בּוֹ צָהֲלוּ מִנַּחַת;

יב. כִּי הֵן הַמָּחָר, הַיּוֹם וְיָמִים יָבוֹאוּ,
כֻּלָּם לַאֲשֶׁר אַף לֹא תְּשַׁעֲרִי עָרְבוּ.

יג. וַיְהִי כִּי תָּבוֹא וְהִיא לְבַדָּהּ, בּוֹטַחַת
מֵעֵין חוֹרְשֵׁי רָע, עוֹיְנִים, תְּגַלֶּה וְתֵרֶא

יד. זְרוֹעַ בִּכְרָה זַכָּה נְטוּיַת גַּרְגֶּרֶת,
צֶחָה וּשְׂרֻקָה, לֹא חָלָה וְלֹא יָלָדָה;

טו. וְשַׁד כְּקֻפְסַת שֶׁנְּהָב עֲגֻלָּה, עָנֹג הוּא,
שָׁפוּן וּמֻצְנָע מִכַּף הַמַּרְהִיב לָגַעַת;

טז. וּמֹתֶן נָאוֶה, רַכָּה בַּבָּנוֹת בְּהֶדֶר
קוֹמָה וּמַפְּלֵי שֵׁתָהּ בְּכָבְדָם נֶחְמָדוּ;

יז. וְצַר מַהֲכִיל חַמּוּק יְרֵכָהּ הַפֶּתַח;
צַלְעָהּ כִּי אָשׁוּר תְּטָרֵף אֶת דַּעְתִּי מֵחֵשֶׁק;

יח. שׁוֹקֶיהָ אוֹמְנוֹת הַשֵּׁן, עַמּוּדֵי הַשַּׁיִשׁ;
הַקֵּשׁ וְצַלְצַל יַקִּישׁ זֶה עֶדְיָן, הָעֶכֶס.

יט. הַחֵשֶׁק זָכַרְתִּי וָאֶעֱרֹג־אֶכְמַהּ עֵת
צָפִיתִי בְּנַהֵג גַּמָּל אֶת בִּכְרָהּ בַּנֶּשֶׁף.

כ. הַרְחֵק אָז תּוֹפַע יַמָאמַה[5], תָּרוּם בָּאֹפֶק,
נִשֵּׂאת תִּזְדַּקֵּר כְּחֶרֶב בְּיַד שׁוֹלְפֶיהָ.

כא. וְלֹא דָאֲבָה כְּדַאֲבוֹנִי אֵם שֶׁגֶר
אוֹבֵד כִּי בְּנֶהִי שְׁכוֹל נַאֲקָה וְכָסֶף[6];

כב. אַף לֹא אֵם שֵׂיבָה אֲשֶׁר לֹא הוֹתִיר עָנְיָהּ לָהּ
יָחִיד מִתִּשְׁעַת בָּנִים, כֻּלָּם יוֹרְדֵי קֶבֶר.

---

5. ימאמה: חבל ארץ בחצי־האי ערב בין נג׳ד ואיזור המפרץ הפרסי.
6. תיאור גמלה שכולה.

١١. بِيَوْمِ كَرِيهَةٍ ضَرْباً وَطَعْناً أَقَرَّ بِهِ مَوَالِيكِ ٱلْعُيُونَا

١٢. وَإِنَّ غَداً وَإِنَّ ٱلْيَوْمَ رَهْنٌ وَبَعْدَ غَدٍ بِمَا لَا تَعْلَمِينَا

١٣. تُرِيكَ إِذَا دَخَلْتَ عَلَى خَلَاءٍ وَقَدْ أَمِنَتْ عُيُونَ ٱلْكَاشِحِينَا

١٤. ذِرَاعَيْ عَيْطَلٍ أَدْمَاءَ بِكْرٍ هِجَانِ ٱللَّوْنِ لَمْ تَقْرَأْ جَنِينَا

١٥. وَثَدْياً مِثْلَ حُقِّ ٱلْعَاجِ رَخْصاً حَصَاناً مِنْ أَكُفِّ ٱللَّامِسِينَا

١٦. وَمَتْنَيْ لَدْنَةٍ سَمَقَتْ وَطَالَتْ رَوَادِفُهَا تَنُوءُ بِمَا وَلِينَا

١٧. وَمَأْكَمَةً يَضِيقُ ٱلْبَابُ عَنْهَا وَكَشْحاً قَدْ جُنِنْتُ بِهِ جُنُونَا

١٨. وَسَارِيَتَيْ بِلَنْطٍ أَوْ رُخَامٍ يَرِنُّ خَشَاشُ حَلْيِهِمَا رَنِينَا

١٩. تَذَكَّرْتُ ٱلصِّبَا وَٱشْتَقْتُ لَمَّا رَأَيْتُ حُمُولَهَا أُصُلاً حُدِينَا

٢٠. فَأَعْرَضَتِ ٱلْيَمَامَةُ وَٱشْمَخَرَّتْ كَأَسْيَافٍ بِأَيْدِي مُصْلِتِينَا

٢١. فَمَا وَجَدَتْ كَوَجْدِي أُمُّ سَقْبٍ أَضَلَّتْهُ فَرَجَّعَتِ ٱلْحَنِينَا

٢٢. وَلَا شَمْطَاءُ لَمْ يَتْرُكْ شَقَاهَا لَهَا مِنْ تِسْعَةٍ إِلَّا جَنِينَا